

længelse af bestaaende Overenskomster eller om Ændring i saadanne blev henlagt til Afgørelse hos et *Fællesudvalg*, bestaaende af 3 Arbejdsgiverrepræsentanter og 3 Arbejderrepræsentanter. Som Ankeinstans for Fællesudvalget nedsattes et *Arbejds- og Forligsnævn* med Arbejdsgiver- og Arbejderrepræsentanter samt et Formandsskab, i hvilket ingen af de to Parter maatte være repræsenteret.

Efter Ophøret af den tyske Besættelse rejste der sig inden for Arbejderkredse et saa stærkt Ønske om Lovens Ophævelse, at Regeringen besluttede sig til ikke at foreslaa den forlænget ud over 1. November 1945, da dens Gyldighedstid udløb. Med Henblik herpaa nedsattes i Juni 1945 et Udvalg med det Formaal at drøfte de praktiske Spørgsmaal, som vilde opstaa i Forbindelse med Lovens Bortfald, samt at overveje, hvorvidt der samtidig burde foretages Ændringer i Lov Nr. 5 af 18. Januar 1934 om Mægling i Arbejdsstridigheder som ændret ved Lov Nr. 96 af 20. Marts 1940, der automatisk vilde træde i Kraft ved Ophævelsen af Lov om Arbejdsforhold. Udvalget afgav 14. Juli 1945 en foreløbig Betænkning, i hvilken kun den første Del af Opgaven var taget op til Løsning, idet man fandt det ønskeligt at underkaste Spørgsmaalet om Ændringer i Loven om Arbejdsstridigheder en mere indgaaende Underøgelse.

Regeringen tog derefter Sagen op til Overvejelse, og Resultatet blev Gennemførelsen af den heromhandlede Lov.

Under Sagens Behandling i *Folketinget* beklagede *Rager* (R. V.), at man ikke var naaet frem til en Lov, som kunde træde i Stedet for Loven om Arbejdsforhold ved dennes Bortfald. Naar Lovgivningsmagten efterhaanden greb regulerende ind paa alle Omraader, var det ikke muligt helt at lade Arbejdsmarkedet passe sig selv. Han gik imidlertid ud fra, at Rigsdagen efter Valget vilde komme til at beskæftige sig med Sagen, saa at Hullet inden for længe kunde blive udfyldt. *Svend Nielsen* (D. K.) havde ønsket, at Loven om Arbejdsforhold var bortfaldet paa et tidligere Tidspunkt efter Befrielsen, da den havde virket alt andet end tilfredsstillende for Arbejderne. Han havde svært ved at forstaa den Varme, hvormed visse Kredse talte om tvungen Voldgift. Der burde nu sikres Medlemmerne i Organisationerne en Medbestemelsesret med Hensyn til de Løn- og Arbejdsforhold, hvorunder de skal virke. Thi et Demokrati uden Medbestemelsesret for Fagorganisationernes Medlemmer var ikke noget virkeligt Demokrati.

I *Landstinget* gjorde *Josef Andersson* (S.) sig til Talsmand for den Opfattelse, at Loven om Arbejdsforhold næppe vilde efterlade noget stort Savn, naar den faldt bort. *Nielsen-Man* (V.) var derimod noget ængstelig for, hvad der kunde ske i